

ห้องสมุดจิ๋ว

ของจิ๋ว & คดีห้องปิดตาย

ปรัศวภาควิไลม

ห้องสมุดจิ๋ว

ผู้เขียน: ปรีศภาควิไลม

ฉบับจัดรูปเล่มครั้งแรก พ.ศ. 2569

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ห้ามทำซ้ำ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดโดยไม่ได้รับ
อนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

เรื่องราว ตัวละคร และเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเรื่องแต่ง ความคล้ายคลึงกับบุคคลหรือเหตุการณ์
จริงเป็นเพียงความบังเอิญ

สารบัญ

- 01 พัสตุที่ไม่มีชื่อผู้ส่ง 4
- 02 ศพขนาดหนึ่งต่อสิบสอง 9
- 03 ห้องที่ไม่มีใครเข้าไป 16
- 04 หนังสือผิดชั้น 23
- 05 คนในบ้านศิริเวช 29
- 06 ผู้หนีเสืหาบนพรหมแดง 35
- 07 ผู้ส่งที่ตายไปแล้ว 40
- 08 แบบจำลองชั้นที่สอง 46
- 09 ประตูซึ่งเปิดเข้าด้านใน 51
- 10 คนที่โกหกเรื่องชา 58
- 11 คินฝนตกที่บ้านตุ๊กตา 64
- 12 สิ่งที่ยหายไปจากของจริง 70
- 13 ห้องปิดตาย 75
- 14 หนึ่งต่อสิบสอง 80
- 15 หนังสือเล่มสุดท้าย 85
- 16 ห้องสมุดที่เปิดหน้าต่าง 89

พัสดุที่ไม่มีชื่อผู้ส่ง

.

พัสดุมายังตอนเก้าโมงสิบเจ็ดนาทีก่อน ในเช้าวันที่คุณยายราตรีตั้งใจว่าจะไม่รับงานประดิษฐ์เพิ่มอีกแม้แต่ชิ้นเดียว

กล่องกระดาษสีน้ำตาลวางอยู่หน้าประตูรั้ว ไม่มีเสียงกริ่ง ไม่มีรถส่งของ และไม่มีเงาคนเดินพ้นหัวมุมซอยไปให้เห็น มีเพียงฝนเมื่อคืนซึ่งทิ้งเม็ดน้ำไว้บนใบแก้วเจ้าจอม กับแมวลายสลิคที่บ้านฝั่งตรงข้ามที่นั่งมองกล่องนั้นด้วยท่าที่ระแวงระวังเกินกว่าแมวทั่วไป

“ถ้าเป็นระเบิด แกก็ควรวิ่งนะเจ้าถั่ว” ราตรีบอกมัน

แมวหาว

หญิงวัยหกสิบเจ็ดถอนใจ ก้มยกกล่องขึ้น แนวกระดูกสันหลังประทังเบาๆ ขนาดกล่องไม่ใหญ่กว่าหม้อหุงข้าว แต่หนักแน่นผิดกับหน้าตา กระดาษไม่มีรอยเปื้อน แปลว่าคนเอามาวางหลังฝนหยุดแล้ว ที่มุมกล่องไม่มีตราไปรษณีย์ ไม่มีสติ๊กเกอร์บริษัทขนส่ง ไม่มีแม้แต่ชื่อผู้รับ มีเพียงตัวอักษรเขียนด้วยดินสอสีขาวบนฝากล่อง

สำหรับคนที่มองเห็น

ราตรีมองซ้าย มองขวา แล้วมองตัวหนังสืออีกครั้ง

“เลือกคนไม่ผิด แต่เลือกวิธีส่งได้น่าตีมาก”

เธอเคยเป็นครูสอนศิลปะอยู่สามสิบสองปี หลังเกษียณจึงเปลี่ยนห้องรับแขก เป็นห้องทำงานของจิ๋ว โต๊ะยาวใต้หน้าต่างเต็มไปด้วยแผ่นไม้บัลซา คิมปาก แหลม มิดแกะสลัก ตลับสี และขวดแก้วจิ๋วที่ใส่ตะปูเล็กกว่ามด สิ่งที่คนอื่นมองว่าเศษไม้ เศษผ้า หรือกระดูกเก่า สำหรับเธอล้วนมีชีวิตอีกแบบซ่อนอยู่

ฝากล่องถูกปิดด้วยเทปกระดาษ ไม่ใช่เทปพลาสติก รอยตัดตรงกริบ แต่ที่ปลายด้านหนึ่งมีเส้นใยสีเขียวเข้มติดอยู่ ราตรีใช้แหวนคืบมันใส่ช่องพลาสติกใสโดยอัตโนมัติ นิสยเก็บเศษวัสดุทำให้เธอไม่เคยทิ้งอะไรที่ยังตอบไม่ได้ว่ามาจากไหน

เธอสอดมีดคัตเตอร์ใต้เทปอย่างระมัดระวัง

กลืนแรกที่ลอยออกมาคือกลิ่นไม้สน กลืนต่อมาคือกระดาษเก่า และได้สอง กลืนนั้นมีบางอย่างบางเบา—คล้ายการบูร แต่หวานกว่า

ภายในบุโฟมสีดำ มีตู้กระจกทรงสี่เหลี่ยมวางพоди ตัวตู้กว้างประมาณสี่สิบ เซนติเมตร สูงสามสิบห้า ด้านหน้าเป็นแผ่นอะคริลิกใส กรอบไม้ย้อมสีน้ำตาลเข้ม ฝีมือประณีตชนิดที่คนทำของจิ๋วมาสิบกว่าปีอย่างราตรีต้องหยุดหายใจ

มันคือห้องสมุดขนาดหนึ่งต่อสิบสอง

ผนังสามด้านกรุด้วยชั้นหนังสือสูงจรดเพดาน หนังสือทุกเล่มมีสัน มีชื่อ มีรอย
ถลอกเล็กๆ เหมือนผ่านมือคนอ่านจริง โต๊ะไม้กลางห้องมีโคมแก้วสีเขียว แก้ว
หนังสือเรียงออกจากโต๊ะ พรหมแดงหมั่นทอดจากประตูไปถึงหน้าต่างบานสูง
ด้านขวามีนาฬิกาตั้งพื้น เข็มชี้สองทุ่มสี่สิบสามนาที

และบนพื้นข้างโต๊ะ มีตุ๊กตาผู้หญิงนอนคว่ำอยู่

ราตรีขยับหน้าเข้าใกล้กระจก

ผมสีเงินของตุ๊กตาถูกเกล้าเป็นมวย เสื้อคลุมสีครามยับอยู่ตรงหัวไหล่ มือข้าง
หนึ่งกำเศษกระดาด อีกข้างเหยียดไปทางถ้วยชาที่แตกอยู่ใกล้ขาโต๊ะ บนพรหมมี
คราบสีน้ำตาลเข้มรูปหยดกระจาย ไม่ใช่เลือด—สีผิด และตำแหน่งมาจากถ้วย
แต่ใกล้ต้นคอของตุ๊กตามีเส้นแดงบางเท่าเส้นด้าย

ราตรีหยิบแว่นขยายคาดศีรษะมาสวม เปิดโคมไฟขาวเหนือโต๊ะ แล้วหมุนตู้
กระจกช้าๆ

หน้าต่างของห้องจำลองปิด กลอนทองเหลืองสออยู่ ประตูปิดและมีกุญแจ
เสียบจากด้านใน ได้ประตูไม่มีช่องว่างมากพอให้สอดสิ่งใดเข้ามา ช่องระบาย
อากาศบนผนังก็ตีตะแกรงแน่นหนา

ห้องปิดตาย

แต่สิ่งที่ทำให้ปลายนิ้วของราตรีเย็นเฉียบไม่ใช่ศพจืด ไม่ใช่เส้นเลือดที่ค่อ และ
ไม่ใช่ความประณีตนำขนลุกของคนสร้าง

มันคือรอยปั้นรูปพระจันทร์เสี้ยวตรงมุมโต๊ะ

ยี่สิบปีก่อน ราตรีเป็นคนทำรายนั่นเอง ตอนช่วยเพื่อนสนิทย้ายโต๊ะแล้วปล่อยหัวเข็มขัดกระแทกไม้สักจนเนือบ

ห้องนี้ไม่ใช่ห้องสมุดที่ไหนก็ได้

มันคือห้องทำงานของ **อาจารย์พิมพ์แชน ศิริเวช**

เพื่อนสนิทที่เพิ่งเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจเมื่อเจ็ดวันก่อน

โทรศัพท์บนโต๊ะสั่นขึ้นพอดี ราตรีสะดุ้งจนแว่นขยายเลื่อนลงมาปิดตาข้างหนึ่ง ชื่อบนหน้าจอคือ “ภาคิน” หลานชายของเธอ

“ยายครับ เย็นนี้ผมแวะไปกินข้าวนะ” เสียงปลายสายสดใส “แม่ฝากแกส้ม —”

“คิน” ราตรีตัดบท “ถ้าศพถูกพบในห้องที่ล็อกจากด้านใน ตำรวจจะสรุปว่าเป็นอุบัติเหตุได้เร็วแค่ไหน”

ปลายสายเงียบไป

“ยายไปเจอศพใครครับ”

“ยัง” เธอมองตุ๊กตาร่างเล็กผ่านเลนส์ “เจอแค่ศพที่ย่อส่วนแล้ว”

ก่อนภาคินจะทันถามต่อ ราตรีเห็นบางอย่างใต้ฝาเท้าตุ๊กตา เป็นอักษรจิ๋วเขียน
ด้วยหมึกสีดำ เธอปรับเลนส์ ขยับคอมไฟ แล้วอ่านทีละตัว

เธอไม่ได้ตายเพราะหัวใจ

ราตรีวางโทรศัพท์ลงช้าๆ

ในบ้านที่เงียบมาตลอดเช้า นาฬิกาแขวนผนังเดินดังขึ้นราวกับมีใครเร่งเสียง

ติก

ต็อก

ติก

เหมือนกำลังนับเวลาที่เหลือให้ใครบางคน

บทที่ 2

ศพขนาดหนึ่งต่อสิบสอง

.

ภาคินมาถึงก่อนแกงส้มยี่สิบนาที

เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีเทา กางเกงขาสีกว้าง และสีหน้าของตำรวจฝึกหัดที่พยายามดูเป็นตำรวจเต็มตัวตั้งแต่ก้าวผ่านประตูรั้ว แต่ความน่าเกรงขามสะดุดตรงถุงขนมครกในมือซ้าย

“ห้ามจับอะไรจนกว่าผมจะอนุญาตครับ” เขาพูด

ราตรีเหลือบมองถุงขนม “คดีสำคัญขนาดนี้ยังแวะซื้อของกิน”

“ผมไม่ได้แวะ แม่ค้าดัก”

“แม่ค้าอายุเจ็ดสิบสอง ใช้ไม้เท้า”

“ดักทางอารมณ์ครับ”

ราตรีหลบให้เขาเดินเข้าห้องทำงาน ภาคินวางถุงขนมครกห่างจากหลักฐานสองเมตรตามคำสั่งของตัวเอง ก่อนก้มมองตู้กระจก ใบหน้าซีดเล็กน้อย เกร็งลง

“เหมือนมาก” เขาพิมพ์

ภาคินเคยตามยายไปบ้านศิริเวชหลายครั้ง อาจารย์พิมพ์แชนเป็นนักสะสมหนังสือหายาก อดีตอาจารย์ประวัติศาสตร์ศิลป์ และเป็นผู้หญิงที่เชื่อว่าเด็กทุกคนควรรู้จักரசชาติชนมปึงเนยสดกับอันตรายของการพับมหนังสือ เขาจำห้องนั้นได้เช่นกัน

“ตำรวจตรวจห้องแล้วไม่ใช่หรือ” ราตรีถาม

“ตามรายงานเบื้องต้น ไม่มีร่องรอยต่อสู ไม่มีบุกรุก ประตูล็อกจากด้านใน หน้าต่างปิด อาจารย์พิมพ์แชนมีประวัติหัวใจเต้นผิดจังหวะ ยาที่ใช้ก็อยู่บนโต๊ะ แพทย์เวรลงความเห็นสอดคล้องกับภาวะหัวใจล้มเหลวเฉียบพลัน”

“ชั้นสูตรหรือยัง”

“ครอบครัวไม่ติดใจ สภาพศพไม่มีบาดแผลชัดเจน เลยออกใบรับรองตามประวัติการรักษา” ภาคินชะงัก “พิธีฌาปนกิจเมื่อวาน”

คำนั้นทำให้ห้องเย็นลงอีกนิด

ราตรีนั่งหลังตรง “ถ้าหากนี้บอกความจริง หลักฐานสำคัญที่สุดก็กลายเป็นเถ้าไปแล้ว”

ภาคินเดินวนดูตู้จำลองทุกด้านโดยไม่แตะต้อง “หรือคนส่งอยากทำให้ยายกลัว อาจารย์ว่ายายสนิทกับผู้ตาย แล้วสร้างเรื่องขึ้นมา”